

Yehuda's Speech – Artwork

Joseph and His Brothers
Willem de Poorter

Joseph Converses With Judah
James Tissot

Joseph and Judah With the Cup
Arent de Gelder

Yehuda Confronts Yosef in Art

Introduction

Parashat Vayigash opens with Yehuda's impassioned speech on behalf of Binyamin. The three artworks displayed here, by Willem de Poorter,^[1] James Tissot,^[2] and Arent de Gelder,^[3] all illustrate the moving scene. The artists differ both in their choice of which characters to include and in how they depict those characters, allowing for different readings of both Yehuda and Yosef and, thus, of the reconciliation as a whole.

Contrasting Images

De Poorter

De Poorter's sets the scene in a dark room and fills his image with figures. A servant points to the silver goblet and accuses the brothers of theft, while a richly robed Yosef stands opposite and listens. Yehuda and three of the brothers kneel on the floor, their faces lifted towards Yosef. In the background, several unknown characters, perhaps Yosef's servants or more of the brothers, watch the proceedings.

Tissot

In contrast to the other artists, Tissot chooses softer colors and fills his painting with light. The effect removes much of the tension and emotion suggested by the other portrayals. Unlike De Poorter, he depicts just Yosef and Yehuda. Yehuda is no longer kneeling or imploring, but rather sitting cross-legged on the floor, looking calm and collected. Yosef, for his part, is not towering over the accused, but sitting on a step, just one level above Yehuda. His chin rests on his hand as he pensively contemplates his brother's words.

De Gelder

De Gelder's painting, like Tissot's, focuses on just Yosef and Yehuda, but resembles more of a portrait than a Biblical scene. Yehuda kneels in front of his brother, his hands clasped in front of him in a gesture of pleading. He is placed in a dark corner of the image, and the viewer can see little more than his anguished face, begging for mercy. Yosef stands above him, grasping the silver goblet in his hand. He turns towards Yehuda, his gaze concerned and filled with emotion.

Relationship to the Biblical Text

The artists' choices reflect certain ambiguities in the Biblical text and different possible interpretive stances:

Yehuda

Both De Poorter and De Gelder portray Yehuda in a posture of submission, kneeling before Yosef. Moreover, De Gelder's Yehuda is clearly distressed. His face cries out his pain and one can almost hear him imploring Yosef. Tissot's Yehuda, in contrast, does not give off the same feeling of subservience or desperate beseeching. He sits on the floor, seemingly unruffled, counting on his fingers as he speaks and states his various points.

What do we know of the emotions of Yehuda as described in Tanakh? Does he stand meek and pleading before Yosef, hoping to earn his compassion as he speaks of his elderly father?^[4] Or, is he confident in the innocence of Binyamin, and thus able to speak to Yosef more as an equal? Perhaps one might go even further, and suggest that Yehuda is aware of Yosef's role in the framing, and, as such, stands before him defiant and accusing.^[5] See [The Messages of Yehuda's Oration](#) for more.

The Brothers

While both De Gelder and Tissot depict just Yosef and Yehuda in their scene, De Poorter includes several more of the brothers and other bystanders as well. Who was present when Yehuda approached Yosef? Was he alone or was he accompanied by others? The Biblical text is sparse enough to allow for both possibilities.^[6] The difference might relate both to how one perceives the brothers and how one understands Yehuda's goals in speaking. Were the brothers united in their desire to protect Binyamin,^[7] and ready to back up Yehuda if necessary, or did only Yehuda feel responsible?^[8] Did Yehuda want the strength and support provided by the brothers' presence,^[9] or did he prefer for tactical reasons to make his case in private?^[10] See [The Messages of Yehuda's Oration](#) for elaboration.

Yosef

De Gelder's Yosef is filled with emotion, his face a mix of sadness and compassion. Tissot's Yosef, in contrast, is contemplative, and looks almost as if he is trying to figure something out. What was Yosef thinking as he listened to Yehuda? Did Yehuda's words reveal to Yosef hitherto unknown facts that made him see the sale or his brothers in a new light?^[11] Did Yosef find himself forced to rethink his original strategy of how to deal with his brothers?^[12] Had he expected Yehuda to stand up and protect Binyamin, or was he surprised, and moved, by Yehuda's passionate plea? And, what was it that moved him – Yehuda's offer to be enslaved in Binyamin's stead or news of his aging father? For elaboration, see [Why did Yosef Frame Binyamin?](#)

^[1] Willem de Poorter (1608-1648?) was a Dutch painter, known for his figure scenes. He might have been a student of Rembrandt, and many of his works (this one included) resemble Rembrandt in style. This painting is currently housed in the Kaluga Regional Art Museum.

^[2] James Tissot (1836-1902) was a French painter who spent the later part of his career painting Biblical scenes. This painting can be found in the Jewish Museum, New York.

[3] Arent (or Aert) de Gelder 1645-1727) was a Dutch painter, one of Rembrandt's last students in Amsterdam. Rembrandt's influence can be seen in the similar brushwork and use of chiaroscuro (contrasts of light and dark). This painting is located in the Palatinate Museum, Heidelberg.

[4] See, for example, [R. Shemuel b. Chofni Gaon](#), [R. Avraham b. HaRambam](#), and [Ralbag](#) who understand Yehuda's speech in this manner.

[5] See [R. Yosef Bekhor Shor](#) who adopts this understanding and asserts that Yehuda's speech is an implicit reproach to Yosef. See also [Bereshit Rabbah](#) and [Tanchuma \(Warsaw\)](#) who paint an openly brazen and angry Yehuda, undaunted by Yosef. The midrashim, in fact, suggest that it is Yosef who has what to fear from Yehuda, as he and the brothers are capable of destroying all of Egypt in their wrath.

[6] Yehuda's speech is a monologue with no interruptions by any of the brothers, allowing one to assert that he alone was in the room when speaking. On the other hand, when Yosef reveals himself, he first dismisses "all those who were standing before him" suggesting that others were indeed present. In addition, it seems that the brothers are already present at the time as the text does not specify that Yosef had to call them back. Nonetheless, it is possible that the text simply left out such mundane details so as not to take away from the suspense of the storyline.

[7] See [Josephus](#) who presents the brothers as all prepared to give themselves to be punished instead of Binyamin.

[8] See [R. Yosef Bekhor Shor](#) who suggests that Yehuda's main motivation for protecting Binyamin was his promise to his father.

[9] See [Bereshit Rabbah](#) and [Tanchuma \(Warsaw\)](#) which portray the brothers as ready to fight all of Egypt, if need be.

[10] See [Abarbanel](#) who suggests that since Yehuda was in effect trying to bribe Yosef, he preferred to do so without witnesses.

[11] See R. Shemuel Feigensohn, חלק עוללות, עלבונה של תורה: (Berlin, 1929): 12-13 (an earlier version was printed as a note at the end of the 1928 Vilna edition of the Yerushalmi Berakhot), Avraham Korman, האבות והשבטים (Tel Aviv, 1981): 207-209, and R"Y Bin-Nun, "מפני מה לא שלח יוסף שליח אל", Megadim 1 (1986): 20-31 who all suggest that Yosef had thought that his father had abandoned him. Only when Yehuda says that his father believes him to be dead does Yosef realize his error. See [Why did Yosef Frame Binyamin](#) for more.

[12] See [R. Yehuda HeChasid](#) and [Shadal](#) who assert that Yosef's original plan was not to reveal himself to the brothers at this point but to reunite solely with Binyamin. Only after hearing Yehuda's words does he change his mind. For elaboration, see [Why did Yosef Frame Binyamin](#).

Yehuda Confronts Yosef in Art

Sources

BIBLICAL TEXTS

בראשית מ"ד: י"ח-ל"ד

(יח) וַיִּגַשׁ אֵלָיו יְהוּדָה וַיֹּאמֶר בִּי אֲדֹנָי יְדָבָר נָא עֲבָדְךָ דָּבָר בְּאֲזְנֵי אֲדֹנָי וְאֵל יְחִיר אֶפְדֶּךָ בְּעַבְדְּךָ כִּי כְמוֹד כְּפָרְעָה. (יט) אֲדֹנָי שְׂאֵל אֶת עֲבָדְךָ לֵאמֹר הֲיֵשׁ לְכֶם אָב אוֹ אֶחָד. (כ) וַנֹּאמֶר אֶל אֲדֹנָי יֵשׁ לָנוּ אָב זָקֵן וַיֵּלֶד זָקֵנִים קָטָן וְאֶחָיו מֵת וַיִּנְתֵּר הוּא לְבָדוֹ לְאִמּוֹ וְאָבִיו אֶהְבּוֹ. (כא) וַתֹּאמֶר אֶל עֲבָדְךָ הוֹרְדֵהוּ אֵלַי וְאֶשְׂיִמָּה עֵינַי עָלָיו. (כב) וַנֹּאמֶר אֶל אֲדֹנָי לֹא יוֹכֵל הַנְּעַר לַעֲזֹב אֶת אָבִיו וְעַזְבֵּן אֶת אָבִיו וּמֵת. (כג) וַתֹּאמֶר אֶל עֲבָדְךָ אִם לֹא יֵרֵד אֶחֱיִכֶם הַקָּטָן אֶתְכֶם לֹא תִסְפּוּן לְרִאוֹת פָּנָי. (כד) וַיְהִי כִּי עָלִינוּ אֶל עֲבָדְךָ אָבִי וּנְגַד לוֹ אֶת דְּבָרֵי אֲדֹנָי. (כה) וַיֹּאמֶר אָבִינוּ שָׁבוּ שָׁבוּ לָנוּ מֵעַט אַכֵּל. (כו) וַנֹּאמֶר לֹא נוֹכַל לְרַדֵּת אִם יֵשׁ אֶחֱיִנוּ הַקָּטָן אֶתְנוּ וַיִּרְדּוּנוּ כִּי לֹא נוֹכַל לְרִאוֹת פָּנָי הָאִישׁ וְאֶחֱיִנוּ הַקָּטָן אֵינְנוּ אֶתְנוּ. (כז) וַיֹּאמֶר עֲבָדְךָ אָבִי אֵלֵינוּ אֲתָם יְדַעְתֶּם כִּי שְׁנַיִם יֵלְדָה לִי אִשְׁתִּי. (כח) וַיֵּצֵא הָאֶחָד מֵאֵתֵי וַיֹּאמֶר אֶדְ טָרֶף טָרֶף וְלֹא רִאִיתִיו עַד הַנֶּה. (כט) וּלְקַחְתֶּם גַּם אֶת זֶה מֵעַם פָּנָי וְקָרְהוּ אֶסּוֹן וְהוֹרְדְתֶם אֶת שִׁבְתִּי בְרַעַה שְׂאֵלָה. (ל) וְעַתָּה כְּבֹאֵי אֶל עֲבָדְךָ אָבִי וְהַנְּעַר אֵינְנוּ אֶתְנוּ וְנִפְשׁוּ קְשׁוּרָה בְּנַפְשׁוֹ. (לא) וְהָיָה כְּרִאוֹתוֹ כִּי אֵין הַנְּעַר וּמֵת וְהוֹרִידוּ עֲבָדְךָ אֶת שִׁבְתִּי עֲבָדְךָ אָבִינוּ בְּיָגוֹן שְׂאֵלָה. (לב) כִּי עֲבָדְךָ עָרַב אֶת הַנְּעַר מֵעַם אָבִי לֵאמֹר אִם לֹא אָבִיאֲנוּ אֶלֶיךָ וְחִטָּאתִי לְאָבִי כָּל הַיָּמִים. (לג) וְעַתָּה יֵשֶׁב נָא עֲבָדְךָ תַּחַת הַנְּעַר עֲבָד לֵאדֹנָי וְהַנְּעַר יַעַל עִם אֶחָיו. (לד) כִּי אֵיךְ אֶעֱלֶה אֶל אָבִי וְהַנְּעַר אֵינְנוּ אֶתִּי פֶן אֶרְאֶה בְּרַע אֲשֶׁר יִמְצָא אֶת אָבִי.

CLASSICAL TEXTS

בראשית רבה צ"ג: ז'

ד"א ויגש אליו יהודה, זו היא שנאמר ברוח הקודש על ידי שלמה (קהלת ז') החכמה תעוז לחכם וגו', כנגד מי אמר שלמה המקרא הזה לא אמרו אלא כנגד יוסף הצדיק, אמר רבי יוחנן בשעה שתפס יוסף הצדיק את בנימין ואמר להם לאחיו האיש אשר נמצא הגביע בידו הוא יהיה לי עבד אמר לו יהודה בנימין את תפוס ושלוס בבית אבא, מיד כעס יהודה ושאל בקול גדול והלך קולו ד' מאות פרסה עד ששמע חושים בן דן וקפץ מארץ כנען ובא אצל יהודה ושאלו שניהם ובקשה ארץ מצרים ליהפך, עליהם אמר איוב (איוב ד') שאגת אריה וקול שחל, שאגת אריה, זה יהודה, שכתוב בו גור אריה יהודה, וקול שחל, זה חושים בן דן, ששניהם נמשלו כארי, שנאמר (דברים ל"ג) ולדן אמר דן גור אריה, שיני כפירים נתעו, אלו גבוריו של יוסף שכיון שכעס יהודה נשרו שיניהם של כולם, אמר רבי יהושע בן לוי אף אחיו כיון שראו יהודה שכעס אף הם נתמלאו חמה ובעטו בארץ ועשו אותה תלמים תלמים, שנאמר (איוב ד') ליש אובד מבלי טרף, זה יהודה שמסר עצמו על בנימין אמר שמא ימחול הקדוש ברוך הוא על אותו עון שהטעיתי את אבא ואמרתני לו אני מביאו לך, באותה שעה נתמלא חמה על יוסף כיון שראה יוסף סימנין של יהודה מיד נזדעזע ונבהל אמר אוי לי שמא יהרגני, ומה הן סימנין שהיו בו ביהודה של בית שילו אמרו שני שילטונין זולגות דם, ויש אומרים כמין שליטי הגבורים וחמשה לבושים היה לובש, נימה אחת היתה לו בלבו כיון שהיה כועס קורע את כולם, מה עשה יוסף באותה שעה אותו עמוד של אבן שהיה יושב עליו בעט

בו ועשאו גל של צרורות, מיד תמה יהודה ואמר זה גבור ממני באותה שעה אחז יהודה חרבו לשולפה מתערה ואינה נשלפת לו אמר יהודה ודאי זה ירא שמים הוא, לכך נאמר (קהלת ז') החכמה תעוז לחכם.

בראשית רבה צ"ג:ח'

אדוני שאל את עבדיו וגו', אמר לו מתחלה באת עלינו בעלילה כמה מדינות ירדו למצרים לשבר אוכל ולא שאלת אחד מהם שמא בתך באנו ליקח או אתה סבור לישא את אחותנו, אף על פי כן לא כסינו ממך, אמר לו אני רואה בך שפטיט אתה, יש באחיך פטיט כמותך, אמר לו כל זאת שאתה רואה אני ערבתי אותן, א"ל מפני מה לא עשית כן את אחיך כשמכרת אותו לישמעאלים בעשרים כסף וציערת את אביך הזקן ואמרת לו (בראשית ל"ז) טורף טורף יוסף, כיון ששמע יהודה כך צעק ובכה בקול גדול אמר כי איך אעלה אל אבי, אמר יהודה לנפתלי לך וראה כמה שווקים במצרים קפץ וחזר אמר לו שנים עשר, אמר יהודה לאחיו אני אחריב מהם שלשה וטלו כל אחד אחד אחד ולא נשאר בהם איש, אמרו לו אחיו יהודה מצרים אינה כשכם אם אתה מחריב את מצרים תחריב את כל העולם, באותה שעה ולא יכול יוסף להתאפק, כיון שראה יוסף שהסכימה דעתם להחריב את מצרים אמר יוסף בלבו מוטב שאתודע להם ואל יחריבו את מצרים, אמר להם יוסף לא כך אמרתם שאחיו של זה מת אני אקראנו ויבא אצלכם, והיה קורא יוסף בן יעקב בוא אצלי, יוסף בן יעקב בוא אצלי, והיו מסתכלין בארבע פינות הבית, אמר להם מה אתם רואים אני יוסף אחיכם, מיד פרחו נשמתן שנאמר ולא יכלו אחיו וגו', ולא האמינו לו עד שפרע עצמו והראה להם המילה.

תנחומא ורשא ויגש ה'

ד"א ויגש אליו יהודה שנגש בתוכחות בי אדוני אל תעבור עלינו מדת הדין, ידבר נא עבדך דבר באזני אדוני ראוי היה לומר לפני אדוני, אלא מלמד שהיה מדבר אחת קשה ואחת רכה, כי כמוך כפרעה כשם שפרעה רבך אוהב נשים ומחמדן כך אתה ראית לבנימן שהוא יפה תואר ואתה מחמדו להיות לך לעבד, דבר אחר כי כמוך כפרעה כשם שאתה ופרעה גדולים במקומכם כך אנו גדולים במקומנו, אדוני שאל את עבדיו, א"ל מתחילה בעלילה באת עלינו מכמה מדינות ירדו למצרים לשבור אוכל ולא שאלת אחד מהן, שמא בתך באנו ליקח או אחותינו אתה סבור לישא אעפ"כ לא כסינו ממך דבר, א"ל יוסף יהודה למה אתה דברן מכל אחיך ואני רואה בגביע שיש באחיך גדולים ממך ואתה פטיט, א"ל כל זאת שאתה רואה בשביל הערבות שערבתי אותן, א"ל מפני מה לא ערבתי את אחיך כשמכרתם אותו לישמעאלים בעשרים כסף וציערת את אביך הזקן ואמרת לו טורף יוסף והוא לא חטא לך אבל זה שחטא וגנב הגביע אמור לאביך הלך החבל אחר הדלי, כיון ששמע יהודה כך צעק ובכה בקול גדול ובמר נפש אמר כי איך אעלה אל אבי והנער איננו אתי וגו', א"ל יוסף בא ונתווכח שנינו אמור מילך וסדור דינך, מיד אמר יהודה לנפתלי לך וראה כמה שווקים יש במצרים, קפץ וחזר אמר ליה שנים עשר, אמר יהודה לאחיו אני אחריב מהן שלשה וטלו כל אחד /מכם/ אחד ולא נשאר בהם איש, אמרו לו אחיו יהודה מצרים אינה כשכם אם אתה מחריב מצרים תחריב את העולם כולו באותה שעה ולא יכול יוסף להתאפק, אמר רבי שמואל בר נחמן לסכנה גדולה ירד יוסף שאם הרגוהו אחיו אין בריה בעולם מכירו ולמה אמר הוציאו כל איש מעלי אלא כך אמר יוסף בלבו מוטב שאהרג ולא אבייש את אחי בפני המצרים, אמר ליה יהודה ליוסף תדע שמתחלה לא באת עלינו אלא בעלילות, בתחילה אמרת לנו מרגלים אתם, שניה אמרת לראות את ערות הארץ באתם, שלישי גביע גנבתם, אני נשבע בחיי אבי הצדיק ואתה נשבעת בחיי פרעה הרשע

אם אני אוציא חרבי מנרתיקה אמלא כל מצרים הרוגים, א"ל יוסף אם תוציא חרב מנרתיקו אני כורכו על צוארך, אמר ליה יהודה אם אפתח את פי אבלע אותך, אמר ליה יוסף אם תפתח פיך אני סותמו באבן, אמר יהודה ליוסף מה נאמר לאבא, א"ל אמור לאביך הלך החבל אחר הדלי, א"ל יהודה דין שקר אתה דן אותנו, א"ל יוסף אין לך דין שקר כמכירת אחיכם, א"ל יהודה נורא דשכם דליק בלבי, א"ל יוסף נורא דתמר כלתך אנא מטפי, א"ל יהודה רתח אנא ולית דמהימן לי, א"ל יוסף רתחא דידך אנא מתבר, א"ל יהודה עכשיו אני אצא ואצבע כל שווקים שבמצרי' בדם, א"ל יוסף צבעי הייתם מימיכם שצבעתם כתונת אחיכם בדם ואמרתם לאביכם טרף טרף, כיון שראה יוסף שהסכימה דעתם להחריב את מצרים אמר יוסף בלבו מוטב שאתודע להן ואל יחריבו את מצרים, אמר להן יוסף לא כך אמרתם שאחיו של זה מת אני קניתי אקראנו ויבא אצלכ', התחיל קורא יוסף ב"י בא אצלי יוסף ב"י בא אצלי ודבר עם אחיך שמכרוך והיו נושאים עיניהם בארבע פינות הבית א"ל יוסף למה אתם מסתכלין לכאן ולכאן אני יוסף אחיכם, מיד פרחו נשמתן ולא יכלו לענוי אותו אר"י ווי לנו מיו' הדין ווי לנו מיום תוכחה ומה יוסף כשאמר לאחיו אני יוסף פרחו נשמתן כשעומד הקדוש ברוך הוא לדין דכתיב ביה (מלאכי ג') ומי מכלכל את יום בואו ומי העומד בהראותו שכתוב בו כי לא יראני האדם וחי (שמות ל"ג) עאכ"ו, ומה זה נבהלו אחיו מפניו כשיבוא הקדוש ברוך הוא לתבוע עלבון המצות ופשעה של תורה עאכ"ו, עשה הקדוש ברוך הוא להם נס וחזרה נשמתן, אמר להם יוסף הנה עיניכם רואות ועיני אחי בנימין כי פי בלשון הקודש אני מדבר, ולא היו מאמינים בו עד שפרע את עצמו והראה להם חותם ברית, וכל כך למה מפני שיצא מאצלם בלא חתימת זקן ועכשיו היה עומד למלך בחתימת זקן, כיון שהכירוהו בקשו להרגו ירד מלאך ופזרם בארבע פנות הבית, באותה שעה צווח יהודה בקול גדול ונפלו כל חומות שבמצרים והפילו כל החיות שבמצרים ונפל יוסף מכסאו וירד פרעה מכסאו ונפלו שיניהם וכל הגבורים שהיו עומדין לפני יוסף נהפכו פניהם לאחוריהם ולא החזירו עד יום מותן שנא' (איוב ד') שאגת אריה וקול שחל ושני כפירים נתעו, לפיכך הוא אומר והקול נשמע בית פרעה ואין קול זה אלא קול יהודה שנאמר (דברים ל"ג) שמע ה' קול יהודה, כיון שראה יוסף שהיתה להם בוש גדולה אמר להן גשו נא אלי ויגשו וכל אחד ואחד היה מנשקו ובוכה עליו שנאמר וינשק לכל אחיו ויבך עליהם, וכשם שלא פייס יוסף את אחיו אלא מתוך בכיה כך כשיגאל הקדוש ברוך הוא את ישראל מתוך בכיה הוא גואלם שנא' (ירמיה ל"א) בבכי יבאו ובתחנונים אובילים אוליכם אל נחלי מים בדרך ישר לא יכשלו בה כי הייתי לישראל לאב ואפרים בכורי הוא.

MEDIEVAL TEXTS

ר' שמואל בן חפני גאון בראשית מ"ד: י"ח

וכבר פנה יהודה בנאום אל יוסף בתכלית מה שצריך שיפנה אדם אל המלכים בעניין זה, וכאמרו (משלי כ"ה: ט"ו) בארך אפים יפתה קצין ולשון רכה תשבר גרם.

ר' יוסף בכור שור בראשית מ"ד: י"ח

ויגש אליו יהודה – הערב. ויאמר אליו בי אדוני וגומר – מחלה אני פניך שתשים אזנים ותבין מה שאני אומר, כי ירא אני לומר לך בפירוש מה שעם לבי. כי יודע היה יהודה, כי יוסף צוה לתת הגביע באמתחת בנימין, כי קים

להו בבנימין; והדברים מוכיחים כמו שאמר יהודה, אלא היה ירא לומר לו בפירוש, ולכך אמר לו: כשתבין, אל יחר אפך בעבדך אם אני מוכיחך, כי כמוך כפרעה – כי יודע אני שאתה כמלך, ואין לומר למלך: בליעל (ע"פ איוב לד, יח). ויש לפרש: כי כמוך כפרעה – כלומר: על כרחי אני מתווכח עמך, כי למי אקבול עליך, כי כמוך כפרעה ואין פרעה גדול ממך, ואיך אקבול לפניו עליך? ולפיכך צריך לי שתשים לב לוויכוח שלי.

ר' יוסף בכור שור בראשית מ"ד: י"ט-כ"ג

(יט-כא) אדוני שאל וגוי' – מה לך על אבינו ואחינו, וכי לכל הבאים אתה שואל על משפחתם? ואע"פ כן הגדנו לך, וכי יש לנו אח קטן, כי לא היינו נשמרים ממך. ועל אשר לא תהיה שואל: למה לא בא עמכם? אמרנו לך כי אבינו זקן וצריך לו שישמשנו; ושלא תאמר: למה לא נשאר אחד מן האחין לשמשו? אמרנו: ילד זקונים הוא זה, ואין אביו מניחו להיפרד ממנו; כי אחיו מת ויותר הוא לבדו, ואין לו תמורה, ועוד, כי אביו אהבו. ולא שמת לבך על זאת, אלא אמרת: הורידוהו אלי וגוי' – וכי לאחינו הייתה צריך? למה שאלת להביאו? והיכן היא שימת העין שלך? אפילו גנב לך, היה לך לעבור על פשעו, ואתה רוצה להבקיעו אליך ולהשתעבד בו; הזה חסדך שאמרת: אשימה עיני עליו, שאתה בא עליו בעלילה!?

(כב-כג) ועזב את אביו ומת – אביו ביום שלא יראנו ימות. ולא חששת גם לזאת, אלא אמרת: אם לא ירד אחיכם לא תראו פני, ומאי כולי האי, שהיתה צריך לאותו הנער ועתה אתה רוצה לעכבו?! הלא מוכיחים הדברים שאתה גרמת זה העיכוב, כי מאד היתה מתאוה לו, ולא ידענו על מה.

ר' יוסף בכור שור בראשית מ"ד: ל"ב-ל"ד

כי עבדך ערב את הנער – אם תאמר, למה אני מדבר לפני אחי שהם גדולים ממני – כי אני ערב, אם לא אביאנו אליו וחטאתי לאבי. ואם אתה צריך לעבד, הנני עבדך תחת הנער, כי אם תעכב אותי, לא אשוב אני, כי איך אראה ברעה וגוי', ומוטב שאשאר אני לבדי והוא יעל, ולא שישאר הוא ואני צריך לברוח במקום שאין מכירין. ועוד, שאתה אומר שאינך רוצה לקנות אותנו לעבדים, דשמה לא פשענו, ואיך תמית את אבינו דודאי לא פשע? וקודם מעשה אמרנו לך: "ועזב את אביו ומת" (לעיל, כב); ואם תאמר: 'אני אפסיד עבדי', הנני במקומו, דעדיפנא.

ר' יוסף בכור שור בראשית מ"ה: א'

ולא יכול יוסף להתאפק – מלבכות ומלהגלות להם עצמו, כי לא מצא מענה, והכיר דברי אמת כי מצטער אביו יותר מדאי. לכל הנצבים עליו ויקרא – לכל העומדים אצלו קרא, וצוה להם להוציא כל איש מעליו, פן יבושו אחיו על אשר מכרוהו; ועוד, שמא מרוב בושת יאמרו: 'לא ידענוך ולא היו דברים מעולם'; ועוד, מפני שבועתו שנשבע שלא יגלה לשום אדם מכירתו.

ר' יהודה החסיד בראשית מ"ג: ז'

וא"ת למה לא אמר להם מיד אני יוסף אחיכם? ואמר מ"א (מורי אבי = ר"י החסיד) שיוסף נשבע להם, היה

מחשב בדעתו שאפיי לעצמו אין לו לגלות ושלא יודע הדבר לעולם. כי חשב יעקב אוהב את בנימין ביותר, אעסוק בערמה שאתפוש את בנימין ויבא יעקב לפדותו ואז יעכב אותו בכאן, ומסתמא אי אפשר שלא יכירני. וראיה ולא יכול יוסף להתאפק מכלל שעדיין היה ברצון מתאפק עד שהיה יעקב בא.

ר' אברהם בן הרמב"ם בראשית מ"ד: י"ח

ויגש אליו יהודה. ניגש במקום וניגש בדיבור כלומר במאמר ובאומץ. ומאמרו ואל יחר אפך אע"פ שאין במאמרו מה שיכעיס אותו לפי שהנגישה אל המלכים וריבוי הדברים לפנייהם וההתנגדות להם במגמותיהם והריצוי לפנייהם בשעת כעסם יכעיס אותם ויוסיף על חמתם והוא (יהודה) כבר נתן טעם ליראתו שמא יכעוס (יוסף) על דבריו במה שאמר כי כמוך כפרעה. זה פשטיה דקרא ומה (שאמרו) חוץ מזה דרש.

רלב"ג בראשית מ"ד-מ"ו תועלת א'

התועלת הראשון הוא במדות, והוא שראוי לאדם, כשתעלה עליו חמת המושל, שידבר אליו רכות בתכלית מה שאפשר, כדי שישב אפו; וידבר אליו עם זה דברים נכוחים, להשיג מבוקשו; וראוי עם זה, שלא יבקש ממנו גדולות, אבל יבקש ממנו מה שהוא ראוי שישגיחו. ולזה תמצא, כי יהודה ספר דבריו באופן שיהיה בהם מחלק אמרים ומנתינת כבוד נפלא ליוסף מה שלא יעלם. והיה העולה מדבריו, כי יוסף גלה דעתו שהוא היה רוצה על כל פנים בביאת אחיהם הקטן, ולא נמנע מזה מפני מה שאמרו, שהם יראים מאביהם הזקן שימות מרוב הצער והיגון; ולזה היה יוסף סבה אל שנפל בנימן בזה הרשת, כי הוא היה סבה אל שבא שם; וכאלו יתברר מזה שהוכיח סופו על תחילתו, כי הוא היה חפץ בבואו שם להעלילו בזאת העלילה; אבל לא אמר זה יהודה ליוסף בביאור, לחלוק לו כבוד. ועוד, שיהודה ביאר לו, שאם יענש בנימן בזה האופן, יהיה זה סבה להגעת עונש נפלא למי שלא מרה; וזה, שזה יהיה סבה שימות אביהם הזקן, אשר לא היה לו פשע על זה; ואולם יחס יהודה מיתת אביהם ביגון – להם בעצמם, לחלוק כבוד ליוסף. ולזה בקש ממנו שיקחהו לעבד תחת אחיו, כי לא היה בזה ליוסף נזק, ויעשה הראוי, והוא שלא ימות אביהם ביגון; ולא יהיה לו אשם בלקחו יהודה תחתיו, כי הוא היה ערב להשיבו אל אביו, ולזה יהיה מהיושר שיכנס תחתיו להשיבו אל אביו, כמו שקבל עליו. והנה לא שאל יהודה שיפטר בנימן וילכו להם, כי ידע שלא יוכל להשיג זה, אבל שאל מה שהיה ראוי להשיג ממנו.

אברבנאל בראשית מ"ד

ויגש אליו יהודה עד ולא יכול יוסף. כפי דרך חכמינו זכרונם לברכה רצה יהודה להוכיח במשפט את יוסף מהעלילות שהעליל נגדם. ואמנם כפי הפשט אשוב אני שהיתה כוונת יהודה לעורר רחמי יוסף שיקח אותו לעבד עולם וישלח את בנימן מפני שיצא ערב להשיבו אל אביו כדי שלא ימות הזקן מדאגה מדבר בנימן בנו. ולפי שלא יאמר יוסף שהיה זה תחבולה מיהודה כדי להוציא את בנימן מתחת ידו ושלא היה אמת צער אביו ואהבתו את בנימן לכך זכר לפני הענינים אשר קדמו להוכיח מהם שמתחלה ידע יוסף אהבת הזקן את בנימן ומעתה ידע שלא היה יהודה מחדש מלבו הטענה הזאת מצער אביו ומפני שהיה יוסף שליט על הארץ לא יעשה עול מפורסם וכמ"ש חלילה לי כי האלדים אני ירא חשב יהודה שאין ראוי לדבר אליו בפרסום בפני הכל שיקח אותו לעבד תמורת בנימן כי היה זה עול גלוי שיפטור את החוטא ויעניש תחתיו את הנקי והוא כבר אמר האיש

אשר נמצא הגביע בידו הוא יהיה לי עבד ר"ל הוא ולא אחר. ומפני זה הוצרך יהודה לדבר אליו בקשת התמור' והחלופי' בסתר ובלאט שישמעהו הוא לבדו ולא ידעו ולא ישמעו ממנו הזרים שיושבים בבית כי היה זה כמי שנודר שוחד אל השופט שצריך שידור אותו בלאט וחשאי. וזה ענין ויגש אליו יהודה כי הוא היה בבי' יוסף ואנשי' רבים שמה והוא היה מדבר על ענינו. וכאשר רצה לדבר מענין החליפין נגש אליו לדבר עמו בלאט וזהו ידבר נא עבדך דבר באזני אדוני ר"ל עתה ידבר נא עבדך בסתר באזני אדוני ולא באזני כל העם אשר בבית ולפי שהיה לו לדבר בענין ערבותו שהיה מיוחד אליו מבין שאר אחיו לכן אמר בי אדוני ר"ל בי אדוני הצער והעון הזה בעצם ועל כן ידבר נא עבדך דבר באזני אדוני לבדו שלא ישמע ממנו אדם אחר.

MODERN TEXTS

שד"ל בראשית מ"ה:א'

ולא יכול יוסף וגו' – בתחלה היה בלבו לעכב אצלו בנימין ולשלח את אחיו בלי שיתודע אליהם, ועתה כשאמר לו יהודה והיה כראותו כי אין הנער ומת, נכמרו רחמיו על אביו, ומצא עצמו מוכרח להניח לבנימין שישוב אל אביו לבלתי ימות אביו, אך עם כל זה חשקו לקרב אליו בנימין נשאר בתקפו. והנה לא מצא תחבולה לשלח את בנימין אל אביו וגם לקרבו אצלו, אלא בשיתודע אליהם ויקראם כלם לבא אצלו, או כדעת אח"ס, בראותו עוצם התאמצות יהודה להשאר הוא עבד תחת בנימין נכמרו רחמיו על אחיו והסכים להתודע אליהם; אך היה מתאפק ומושל ברוחו שלא להתודע אליהם בפני המצרים הנצבים עליו, לבלתי ישמעו גנותם ששנאו את אחיהם ומכרוהו; ואולם בסוף מאמרו של יהודה נכמרו כל כך שלא יכול עוד להתאפק והוכרח לזעוק הוציאו כל איש מעלי.